Чи зумієш ти кохати,
Щоб за все, про все забути,
Щоб усі зірвати пути,
Щоб усі зламати грати?
Чи зумієш ти літати,
Щоб зі мною в парі бути?

Чи здолаєш ти в кохання
Всі скарби душі вложити,
Щоби знов перетворити
їх огнем свого страждання?
Чи здолаєш без вагання
Так же вмерти, як і жити?

Коли так, летімо разом
В неосяжні високості,
Вище, дужче... аж до млості!
Душі, збурені екстазом,
Як раби, не гнуться плазом,—
На землі вони лиш гості!

В світовий процес творіння
Влиймо всі духовні сили.
Будьмо, як громові стріли:
Дві душі — одно горіння!
Щоб згадали покоління,
Як жили ми, як любили.

1912 р.